

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Stíny bílých
nocí*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vitkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz

v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-376-X

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Úryvek na straně 137: Alexandr S. Puškin: Eugen Oněgin, SNKLU, Praha 1962,
překlad Josef Hora

Kapitola prvá

Pokud by měla Ela jen o trochu jinou povahu, musela by nepochybně svůj byt pokládat za svým způsobem danajský dar.

Byl totiž na pražských Vinohradech a skládal se ze sedmi obrovských pokojů. A protože se nacházel v posledním patře, podařilo se Ele časem na půdě nad ním vybudovat si překrásný ateliér. Což všechno zároveň s sebou neslo fakt, že kdykoli pořádala nějakou oslavu či večírek, musela pozvat všechny svoje známé, přátele a partnery. A nebylo jich zdaleka málo, protože Ela byla na české poměry známou a docela úspěšnou malířkou. Její obrazy dokonce visely v několika renomovaných zahraničních galeriích.

Dnes večer pořádala oslavu svých narozenin, a protože její uplynulý rok patřil k těm velice úspěšným, rozhodla se uspořádat ji ve velkém stylu. Ve dvou pokojích byly postaveny velké stoly, které se prohýbaly pod rozličnými lahůdkami a nápoji. Kolem nich se pohybovalo asi třicet lidí, většinou to byli kolegové z branže – malíři, sochaři, výtvarní kritici, majitelé galerií; bylo tam ale i několik přátel Ely i jejích dcer Alžběty a Elišky a vnučky Sáry, jež žili úplně jiné životy, než většina přítomných.

Večírek plynul neuspěchaně a poklidně, konec konců byli to většinou lidé, kteří už měli mladické výstřelky dávno za sebou. Nenuceně se pohybovali po bytě s vrchovatě naloženými talířky a plnými skleničkami v rukou, utvářeli náhodné hloučky a tu někoho pomlouvali, tu někoho vychvalovali, tu se divili, jinde si domlouvali kšefty. Pak se hlouček najednou rozpadl do několika dvojic, či se někdo

připojil k jinému hloučku, zkrátka vše probíhalo, jak se na takovou oslavu patří – podle zákona náhody.

Ela zrovna rozmlouvala s jedním postarším vlivným výtvarným kritikem. Byl to šarmantní pán s pleškou a dlouhými bílými vlasy spadajícími přes límec, zahnutým nosem, bojovně nakrouceným bílým knírem a živýma hnědýma očima. Zaujímal svůj oblíbený postoj, kterým byl mimochodem proslulý – ruce vražené hluboko do kapes, předkloněnou hlavu a vystrčené rozkošné břicho. Bavili se zrovna o jednom obraze, který měla Ela dlouho v plánu namalovat, ale chybělo jí k němu to podstatné. Vhodný model.

Vtom se ozval od dveří zvonek. Ela sebou automaticky trhla, chtěla jít otevřít, ale pak si uvědomila, že je domluvená s dcerou Bětou, že jako nejmladší člen rodiny bude celý večer chodit otvírat hostům ona. A již viděla, jak Bětka pospíchá ke dveřím do předsíně.

Za chvíli se v nich objevila a za ní vstoupil dovnitř Fraňo. Ela jej zamáváním pozdravila a dál mu již nevěnovala pozornost, protože staříčkový pan kritik se k ní naklonil. „A vyzkoušela jsi i ostatní modelingové agentury, případně...?“ Uprostřed věty se zarazil.

O sekundu později Ela zaznamenala, že i všude kolem se rozhostilo udivené, náhlé a mrazivé mlčení. Ela měla pocit, že se muselo stát něco hrozného, ale zároveň i nesmírně šokujícího. Rozhlédla se kolem a zjistila, že se zraky všech přítomných rozšířené údivem upírají ke dveřím. Pohlédla tím směrem, a také zůstala s pusou dokořán, jako kdyby ji zasáhl blesk.

Ve dveřích totiž stál Fraňo v doprovodu nějaké dívky!

Neskutečné na tom bylo totiž dvojí.

Jednak samotný fakt, že Fraňo se objevil na večírku s *dívkou*. Fraňo byl totiž homosexuál a snad nikdo nikdy ho neviděl v přítomnosti nikoho jiného než jeho dlouholetého

přítele a milence, kterému se proto všeobecné přezdívalo Stín. Přezdívka se postupem doby ujala natolik, že se vůbec nevědělo, jak se vlastně jeho druh ve skutečnosti jmenuje. Konec konců Fraňo této přezdívky využil, jako dovedl využívat snad úplně všeho na světě (říkalo se o něm na příklad, že vykupuje vajíčka na Moravě po třech korunách za kus a prodává je v Praze po koruně za kus a ještě na tom šíleně vydělává), a pojmenoval po něm svoji agenturu. Tvrdilo se o ní, že dodává lidi v podstatě na cokoliv. Modely malířům a fotografům, striptérky do barů, klasické modelky, ovšem zlé jazyky tvrdily, že pod křídly své agentury Stín skrývá i slečny na zavolání. Současně ještě dokázal Fraňo kšeftovat se vším, počínaje obrazy a konče třeba... právě oněmi vajíčky, jak tvrdily zlé jazyky.

Avšak to, že se na oslavě objevil s nějakou dívkou, byl ten méně důležitý důvod všeobecného údivu.

Mnohem důležitější příčinou, že všichni z ničeho nic ustrnuli jako Šípková Růženka, byla ona slečna sama. Vypadala jako zjevení z jiného světa. Mohlo jí být mezi patnácti až sedmnácti roky. Měla nádherné tělo, o kterém velmi dobře věděla. Vystavovala je totiž na odiv tím nejprovokativnějším možným způsobem. Krásná ňadra se rýsovala pod halenkou, kterou měla na sobě. Útlý pas přecházel v nádherně tvarované boky a dál v dlouhé, štíhlé nohy. Bylo to tělo zralé ženy, jež byla zároveň ještě v rozpuku, jak o tom svědčila její tvář. Prostě dívka, která by se okamžitě mohla objevit na titulní straně jakéhokoliv světového módního časopisu. Plné rty a vysedlé lícní kosti, nad nimiž by určitě většina modelek pukla vzteky. Dlouhé řasy a nádherné zelenomodré oči, pod nimiž se vyjímal krásný a rozkošný malý nosík. To všechno rámovaly husté blond vlasy, které v měkkých vlnách spadaly až na ramena. Jako kdyby anděl spojený ze zosobněním krásy sestoupil na zem.

Přes to všechno však na tomto božském zjevu bylo něco znepokojivého. Něco, co kazilo celkový dojem, něco, co narušovalo její přirozenou krásu a nevinný vzhled.

Její rty byly namalovány až příliš vyzývavě červenou rtěnkou, její oči orámovány až příliš silnou černou linkou. Také její halenka se vůbec nehodila k sukni, kterou měla na sobě.

Přes to všechno Ela pochopila, proč její příchod vyvolal takové omračující mlčení, jež nyní už pochopitelně přecházelo ve vzrušené štěbetání.

Fraňo s dívkou zamířili od dveří přímo k Ele.

„Dovol, abych vás představil. To je Ela, dnešní hostitelka, a to je Liliana,“ pronesl Fraňo.

„Těší mě,“ řekla Ela a podala dívce ruku.

„Čáu.“ Dostalo se jí stručné odpovědi od dívky, která se nepokrytě zvědavě okamžitě začala rozhlížet kolem.

Fraňo se samolibě usmál a okamžitě spustil svým typickým stylem. „Elo, Elinko, moje nevěstičko, nachová princezničko!“ Překrásné stvoření vedle něj se na něho podívalo s otevřenou pusou a divoce se zasmálo. Nicméně Fraňo se ve svém výlevu nenechal vůbec rušit. „Fraňo dorazil a přivezl ti práci! Přestaň si tady vykračovat po parketách a okamžitě vyskoč nahoru do svého ateliérku!“

„Práci pro mě?“ přerušila ho udiveně Ela.

„Nepřerušuj hvězdy s vyhraněným citem pro krásu a čuchem pro objevy. Práci pro tebe, ano, ano! Fraňo se totiž rozhodl poté, co se zapsal do historie světového modelingu a reklamy, že se zapíše i do historie světového kumštu! Malířství! Přivedl jsem ti totiž model! Můj naprosto fantastický a geniální poslední objev! A protože tebe miluju nade vše...“ Znenadání se opět ozval zvonek. Fraňo zarazil přívál své řeči a začal pozpátku ustupovat ke dveřím. Cestou na ně ještě halekal, pořád však při tom zády velkou rychlostí mířil ke dveřím. „Zlatička moje, tak se nějak domluvte. Pa

a pus! To bude můj Stín. Nemohli jsme totiž najít místo na parkování, proto jsme s Lili vystoupili dřív. Kdyby něco, tak si nás tady někde najděte!“ A otočil se a zmizel ve dveřích.

Ela a staříčkový kritik na sebe s úsměvem pohlédli. Fraňovy způsoby už znali. Naštěstí nejen oni.

Ela se zkoumavě zadívala na Lilianu. „Dáš si něco?“

„No pro začátek kafčo!! Pokud není horší než voda vod nádobí!!“ Do Ely i kritika jako když udeří blesk. Projev Liliany byl v naprostém kontrastu s jejím okouzlejícím zjevem.

Přesto se staříčkový pán pokusil nonšalantně zachránit situaci. „A mohl bych vám donést něco dalšího? Třeba...“

„To moh. Třeba nějakýho panáka. Ale pak žádný kecý. Nic si od toho neslibuj!! Buď hodnej pejsánek. Chlapi mě nezajímaj,“ odpověděla Liliana, aniž by na kritika byť jen koutkem oka pohlédla. Pořád se totiž pohrdavě rozhlížela kolem.

Starý pán zrudnul vzteky. „Vážená slečno. Možná by bylo lepší, než vás příště vypustí z chléva, aby vám řekli, jak to mimo jeho zdi chodí!“

Teprve teď na něj Liliana pohlédla. „Co to meleš? Vidím, že je tu stejně parádní vzrůšo!“

Teď už se do toho vložila i naprosto konsternovaná Ela. „Obávám se Lili, že nemám chuť ti poskytnout ani to ‚kafčo‘!“

Lilianě to chvíli trvalo, než jí to došlo. „Jako že mám vyhulit? Ták jo. Stejně to tady stojí za vyliž, děsná nuda.“ Otočila se na podpatcích a vydala se ke dveřím. Pak se zarazila a obrátila se ještě na kratičkou chvíli k Ele. „I když škoda. Každěj vošinkton – dobrej vošinkton.“ A pak za sebou práskla dveřmi.

Kritik i Ela chvíli mlčeli. Pak se ozvala Ela: „Tím nám asi chtěla říct, že jí to mrzí, protože každá koruna je dobrá...“

„To nepochybně. Hm. Jsou už hodně jiní než my,“ poznamenal staříčkový pán. „Jsou trochu moc svobodní. Ale neznají cenu svobody a nemají míru odpovědnosti. A bez ní se svoboda proměňuje a zvrhává v anarchii a bordel... Ach jo. Ale nenechej si tím přece zkazit večer, Elo.“

Ela si ho zkazit nenechala, protože toho už v životě měla hodně za sebou. Přesto jí ale Liliana nějak nešla z hlavy. Něco v jejím podvědomí ji na Lili pořád upozorňovalo. Přestože se na ni pokoušela zapomenout, jako kdyby v její hlavě někde hluboko bez zmlknutí drncel výstražný signál.

Plnila svoji úlohu hostitelky, přecházela od jednoho hloučku ke druhému, od jednoho hosta ke druhému, ale povídala si s nimi jaksi mimoděk. Pořád na Lili musela myslet. Nebyl v tom žádný vztek nad její neurvalostí, nad tím, že mluvila jako žumpa. Naopak ten pocit ji přiváděl k něčemu pro ni důležitému, hezkému a smysluplnému.

Z ničeho nic, uprostřed jednoho rozhovoru s kolegou malířem, Ele projelo hlavou jako exploze světla čisté poznání. Vždyť Fraňo, aniž to věděl, měl naprostou pravdu. Liliana je tím modelem, který Ela pro svůj dávno zamýšlený a hýčkaný obraz hledá. To bylo to, co jí už půlhodiny vrtá hlavou. Pod nevyčválanou slupkou a přeplácaným make-upem se skrývalo něco čistého, jemného a velice, velice vyděšeného. To citlivé Elino srdce okamžitě vycítilo a na to jí chtělo upozornit. Že jí to nedošlo okamžitě! Měla s ní opravdu ihned vyběhnout nahoru do ateliéru a začít pracovat, jak halekal Fraňo!

Ela se omluvila těm, se kterými zrovna stála, a začala hledat Fraňa. Za chvíli jej našla, jak se spolu se svým partnerem důsledně věnují misce kaviáru a vodce.

Jakmile ji Fraňo spatřil, okamžitě jí vyrazil vstříc. „Drahoušku, už jsem slyšel, co se přihodilo! Je hrozná, že?! Ale mohla by být taková krása bez temnoty?! Je přece velkolepá,

lyrická, zřejmě i erotická, že? Nemá chybu. Promluví s ní a přivedu ti ji za ouško. Na podnosu, jako Afrodita vynořující se z mořské pěny. A bude jako puška! Zlatíčko, domluveni? Na procentech pro mě se pak dohodneme. Kapito?“ Po celou dobu svého proslovu kolem ní Fraňo kroužil tanečnickými kroky a pokoušel se ji zhypnotizovat jako kobra.

Ela se musela usmát. „Děkuji, Fraňo. Ale tohle si vyřídím sama. A neboj, o procenta nepřijdeš. Jenom mně řekni, kde bydlíš?“

Fraňo náhle zvadnul. „To vůbec nevím, princezničko.“

„Tak aspoň kde bych ji mohla najít!“ nedala se odbýt Ela.

„Vždycky, když ji potřebuju, nechávám jí vzkaz v Cadillacu. To je takovej podnik dole v Holešovicích. Víc nevím.“ Zkroušeně pokrčil rameny Fraňo.

„Děkuju moc, Fraňo,“ odpověděla Ela a otočila se na podpatcích.

„Ale dej si pozor na pusinku, je to trochu pajzl!“ stihl ještě za ní zavolat Fraňo.

Ela nenápadně proplula kolem svých hostů, vklouzla do předsíně, oblékla se a vyrazila. Či vlastně – utekla z oslavy svých narozenin.

Bar Cadillac v jedné z temných uliček nedaleko bývalých holešovických jatek byl poloprázdný. A typický. Trochu oprýskaný a otlučený polokruhovitý pult, skla za barem a nudící se barman s cigaretou v ústech. Na štokrlich před barem dva zadky dvou slečen, kterým by se spíše mělo říkat svlečen. Jinak jen šero a ve vzduchu kouř. Čekání na to, až se něco stane. A nuda.

Ele trochu zatrnulo, když se za ní s třísknutím zavřely dveře. Už dlouho takovýto podnik nenavštívila a cítila se tady trochu nesvá. Chvilí jí trvalo, než si její oči přivykly

na přítmí a pak v zrcadle za barem spatřila, že v jednom z boxů u druhé stěny sedí osamělá Liliana. Zamířila k boxu a posadila se proti ní.

„Ahoj, Lili,“ pronesla potichu.

Lili neodpověděla a ani k ní nezvedla oči. Před sebou měla skleničku s polorozpitou kávou, musela být už dávno studená.

„Vypadá to, že teď ti ‚vošinktony‘ zrovna chybějí, že?“ Pokusila se navázat rozhovor Ela. Odpovědi bylo mlčení.

Objevil se u nich barman. „Copa to bude, madam?“ Vypadalo to, že Elina přítomnost na tomto místě jej mile překvapila, nuda holešovického podvečera byla konečně protržena.

„Myslím, že se cítím na skleničku něčeho ostřejšího. A ty, Lili?“ Ela pohlédla na Lilianu. Odpovědi bylo jen neznatelné kývnutí hlavou. „Takže dvakrát Čtyři růže, pokud mohu poprosit.“

„Bude mi ctí,“ pokusil se o kompliment barman. „Sodu, kluziště?“

Ela se podívala barmanovi přímo do očí a zpražila jej pohledem. „Děkuji, bez.“ Napadlo ji, kdy vlastně vznikl onen nechutný zvyk mixovat burbony s ledem a sodou.

Znovu pohlédla na Lilianu. Pořád klopile oči do skleničky s kávou, jako kdyby z kávové sedliny na dně chtěla vyčíst, co se odehraje v příštích minutách.

Ela se pouсмála. „Jednou jsem si dala v normální hospodě ve Strašnicích také Čtyři růže, a slečna servírka mi donesla čtyři panáky...“

Lilianě zacukalo v koutcích úst a konečně vzhlédla. Ela s překvapením zjistila, že má v očích slzy. Takže se nemýlila, pomyslela si. Za tou vulgární slupkou se asi skrývá ještě něco jiného, něco, co je možná tak citlivé, že se bojí vyjít na povrch.

Liliana se nadechla, ale chvíli ještě váhala. „Já, já... jsem byla jenom kapánek nervózní. Nejsem moc zvyklá na takovou společnost. A proto...“ Odmlčela se.

„Ale ke staříčkému pánovi ses nemusela tak chovat. Myslel to dobře.“

Jako kdyby Lilianu popíchla rozžhaveným železem. „Už když se na mě poprvé podíval, tak slintal. Měl to říct rovnou, o co mu jde. Na co všechny ty kecy kolem?“

„Myslím, že to tak není. Spíš tě chtěl jenom uvolnit. Ostatně, jsi tak krásná, že na takové věci bys měla být zvyklá, i když to tak myslel.“

Objevil se u nich barman a na stůl postavil skleničky se zlatavě hnědou tekutinou. Naštěstí jenom po jedné před každou z nich.

„Tebe chlapi asi moc nezajímají, že?“ Nedalo to Ele.

„Ani náhodou!“ Zazněla jasná a rychlá odpověď.

„A co kluci?“

„Pchá!“

Teď Ela na chvíli zaváhala, ale protože celý svůj život byla upřímná, pokračovala dál. „A holky?“

„Proč by mě měly zajímat holky, hrabe vám?“ Liliana na Elu nechápavě hleděla.

„Tak pak už tomu ale vůbec nerozumím.“ Dívala se na ni Ela s otázkou v očích.

Vypadalo to, jako kdyby Liliana nad něčím váhala. Sváděla vnitřní boj, bylo to poznat z jejích semknutých rtů a stisknuté čelisti. Pak rozhodným pohybem vzala do prstů skleničku a kopla ji do sebe. Poprvé po několika letech pocítila k někomu důvěru. V očích té ženy, jež proti ní seděla, nacházela pochopení. Přitom se na ni mohla právem hněvat za to, co vyvedla na oslavě jejích narozenin. A už za půlhodinu si ji najde, asi jí to řekl Fraňo, kde by mohla být. A vyrazí za ní. Opustí oslavu svých narozenin! Liliana cítila, že se za tím neskrývá ani žádný zjištný či jiný postranní

motiv. Jenom starost a vcítění se do druhého. Určitě to je hodný a dobrý člověk, ta malířka, co teď s ní sedí v tomhle zaplivaném pajzliku. Nemůže se jí přece odvděčit jenom mlčením. Od odchodu z domu se vlastně se svým životem ještě nikomu nesvěřila, a potřebovala to. Potřebovala to dostat ze sebe, aby jí to už přestalo tížit, aby se v noci nebudila noční můrou, aby konečně balvan minulosti spadl z jejího srdce. A věděla, že tato žena ji nezradí. Krátce na ni pohlédla a s omluvným úsměvem rychle vzala její skleničku a kopl ji do sebe.

„Nepocházím z Prahy, ale z Chebu. Moje matka je... kurva. Otce jsem nikdy neviděla a myslím, že ani matka neví, kdo to vlastně byl. Když jsem skončila základní školu, jenom jsem se tak různě flákala. Matku to vůbec nezajímalo, vadila jsem jí a vyhazovala mě z bytu, když tam přitáhla opilá z některým kunčoftem... Pak mě seznámila s nějakým bohatým pánem. A on, on mě jednou opil, a...“

Chtěla, aby to z ní šlo ven, aby se toho zbavila. Toho nejčernějšího v jejím životě, obludné pekelné díry, do níž ve snech upadá skoro každou noc. Ale nedokázala to, cítila, jak se jí místo toho zvedá žaludek, vysychá v ústech. Začala se celá třást a na skráních jí vyrazil studený pot.

Ela pochopila. Rychle zamávala na barmana a počkala, dokud jim nepřinesl další dva panáky. Pak jeden z nich přistrčila před Lilianu, ze druhého se okamžitě napila sama.

Liliana cítila, jak jí alkohol pomalu klouže dolů hrdlem. Pomohlo to, doufala, že ne jenom na chvíli. Ostatně, další už ani nechtěla, od chvíle, o které zrovna vyprávěla, měla k alkoholu částečně odpor. „Když jsem se pak vrátila domů, ubrečená, roztřesená, zakrvácená, dala mi matka pár marek. A já jsem pochopila, že mě moje matka normálně tomu chlapovi prodala. Moje matka, mě, svoji dceru! Proto asi nemůžu chlapy ani vystát. S Fraňou je to jinak, však víte proč.“

„Kolik ti vlastně je?“

„Šestnáct.“

Ela se nad takovým osudem stáhlo hrdlo. Musela si přiznat, že ona sama měla v životě vlastně moc štěstí. Na svoje rodiče, na svoji současnou rodinu... Život rozdává karty naprosto nepochopitelným způsobem. „Jak se vlastně v Praze živiš?“

„Tak různě, jak to jde.“ Pak rozhorleně vzhlédla. „Ale šlapka nejsem! Stávám modelem na akádě nebo umprumce. Pro fotografy. Jednu dobu jsem zkoušela být striptérkou, ale bylo to hrozné, příšerné. Většina hostů mě okamžitě chtěla dostat do postele. Nešlo to tam vůbec vydržet, nechala jsem toho.“

„A jak na tebe narazil Fraňo?“

„Právě díky tomu baru. Napřed jsem mu vůbec nevěřila a poslala ho do hajzlu...“ Musela se usmát nad jednou vzpomínkou. „Když pak za mnou přišel podruhé, zeptal se mě: ‚Cožpak kormoutí tvé srdéčko?‘ A já jsem mu odpověděla: ‚Hovno!‘ Až teprve, když mě seznámil se svým přítelem, jsem mu začala trochu důvěřovat. Teď mi občas dá nějakou práci. Tak si vzpomenu i na vás.“

Ela se musela v duchu usmát, když si představila popsanou scénu. Co to muselo s Fraňou udělat, když mu na jeho obvyklé proslavené tokání někdo odpoví „hovno“. „A proč na tebe nemá adresu domů? Proč jediné spojení, které jsi mu nechala, je sem. Na konec světa?“

Liliana pokrčila rameny a nic na to neřekla. Jenom sklopila oči k desce stolu.

Ela si uvědomila, že asi žádný stálý domov nemá. A že tento podnik je jejím jediným záchytným bodem.

„Takže žiješ na ulici?“

„Tak, kde se dá.“

A v tom okamžiku Elu něco napadlo. Protože před ní sedělo jemné, křehké a citlivé stvoření, které vůbec nebylo

tou dívkou, za níž se vydávala. Třeba by jí to pomohlo. Aby našla sebe samu. Aby třeba, byť jen na chvíli, našla cosi jako pocit tepla domova. Ale musí to navléknout opatrně, protože Liliana byla evidentně i hrdá.

„Možná bych pro tebe měla nějaký rozumný návrh. Asi sis toho nestačila všimnout, ale mám dost velký byt. Nabízím ti, aby ses ke mně nastěhovala...“

„Ale já...“ Rozdurděně se nadechla Liliana.

„Počkej, nech mě domluvit, nepřerušuj mě. Nic za tím nehledej. Mám dvě dcery, které tam bydlí také. Jedna je stejně stará jako ty...“

„Ale já nemám čím platit. Kdybych měla, už bych na nějakém podnájmu dávno bydlela,“ pronesla smutně Liliana.

„Ještě jsem s tou nabídkou neskončila, Lili. Odpracuješ si to tak, že mi budeš sedět občas modelem. Mám už dlouho v hlavě jeden obraz, ale nemohla jsem pro něj najít vhodný typ. A tebe mi seslalo samo nebe. Či spíš Fraňo. A bydlet tam můžeš, jak dlouho budeš chtít. A kdykoli můžeš odejít.“

Liliana nad touto nabídkou nevěřičně zakroutila hlavou. „A... Jak se ten obraz bude jmenovat?“

„Zrození jara.“

Liliana překvapeně vykulila oči.

Kapitola druhá

Po pěti letech

Pokud by měla Ela jen o trochu jinou povahu, musela by nepochybně svůj byt pokládat za svým způsobem danajský dar. Byl totiž obrovský a na každý večírek se k ní totiž nahrnula spousta lidí.

Znovu po pěti letech uspořádala oslavu svých narozenin ve velkolepém stylu. Tentokrát to nebylo ani kvůli tomu, že by za sebou měla kdovíjak úspěšný rok, ani nešlo o oslavu kulatých narozenin. Důvod velkolepého večírku znala jen Ela sama a velmi dobře věděla, že si jej musí nechat pro sebe. Proč jej uspořádala, neprozradila ani svým dcerám Bětce a Elišce, ani své vnučce, Eliščině dceři Sáře.

Tím méně Lilianě, která se mezitím stala jakousi její třetí dcerou. Už pátý rok u ní totiž bydlela a za tu dobu se proměnila v někoho úplně jiného.

Ještě víc zkrásněla, její tvary nabyly takřka dokonalosti. Živila se teď hlavně jako modelka. Dokonce velice úspěšná modelka. Měla několik nabídek, aby odešla do světa a pracovala tam pro nejslavnější módní časopisy a nejprestižnější modelingové agentury, ale pokaždé odmítla. Nechtěla se totiž ponížít na pouhý kus masa, ve kterém nehledá nikdo nic jiného než jen ono pouhé – maso. Dalším důvodem bylo, že měla svoje zájmy a koníčky, kterým se věnovala raději a z plného srdce. Kterými žila a které ji naplňovaly. A být úspěšnou modelkou v Čechách jí umožňovalo poměrně rychle vydělat dost peněz na to, aby se svým zájmům mohla věnovat.

K její kráse a dokonalosti přispěla snad nejvíc její vnitřní proměna. Pořád sice zůstávala onou křehkou, citlivou a zranitelnou dívenkou jako v šestnácti, ale zároveň její obličej nabyl jasu oduševnění. Stal se její součástí, už její osobnost nerušil. Avšak tato změna neproběhla jen s tváří, i když na ní byla zjevná snad nejvíce. Týkala se jí celičké. Už se dokázala překrásně nalíčit, věděla, co jí sluší a co ne. Dalo by se téměř říct, že vnějšek se ocitl v naprostém souladu s vnitřkem, s její duší.

Téměř. Protože v jejím nitru stále třímal netvor jedné chebské noci, který ji zřejmě navždy poznamenal. Alespoň ona o tom začínala být přesvědčená. Z mužů měla pořád strach a neměla o ně zájem, jediným jejím bližším přítelem byl Fraňo.

A o tom, co přesně se toho večera v Chebu přihodilo, o tom ještě nedokázala říct nikomu. Ani Ele, ani Bětce, která se stala její nejintimnější přítelkyní. Věděla, že by se toho měla nějak zbavit, aby ji to stále jako noční můra netížilo ve snech, ale zatím to nedokázala. Zatím? V poslední době měla strach, že to opravdu nedokáže nikdy. Že s vypáleným cejchem bude muset kráčet celým životem. I se všemi důsledky, jež z toho pro ni asi vyplývaly...

Když se dveře opět otevřely a vešel další z hostů, Ela zamávala na Lili. „Pojď sem rychle, ráda bych tě někomu představila. Či spíše připomenula.“

U Ely už stál starý muž s řídnoucími bílými vlasy a bílým knírem pod zahnutým nosem. Hlava shrbená dopředu jako by vyrůstala nad jeho kulatým bříškem. Liliana k nim přistoupila, pohlédla na něj a tváře jí zalil lehký ruměnc.

„Pane Krist, dovolte, abych vám... ukázala Lilianu, je to téměř moje adoptivní dcera,“ pronesla ke starému výtvarnému kritikovi Ela.

Muž podal ruku Lilianě, stiskl ji a pozorně se na ni zahleděl.

„Těší mě, Lili,“ špitla Liliana a téměř udělala pukrle.

Starý kritik pořád svíral její ruku a bedlivě si ji prohlížel.
„Ale já vás odněkud přece znám. Ale odkud?“

Liliana rudla čím dál tím víc. Dokonce to šlo tak daleko, že nevydržela jeho pohled a sklopila zrak.

Najednou se starý pán usmál. „Už vím, už vím.“

Liliana vypadala, že se hanbou propadne. Nadechla se, aby něco řekla, ale starý pán ji předešel. Zároveň konečně pustil její dlaň.

„Z jednoho obrazu. Z jednoho nádherného a výborného obrazu. Dokonce si troufám tvrdit, že malíř, co ten obraz namaloval, lepší nikdy předtím nenamaloval. Že je to jeho opus magnum.“ Obrátil se k Ele. „I když ten malíř s tím nechce souhlasit, že?“

Ela pokrčila rameny. „Od toho jste přece vy, kritici. My můžeme akorát říct, které svoje obrazy máme nejraději, které nás stály nejvíc práce a úsilí, za kterými si stojíme a které byly třeba omylem mládeže či špatně nakročenou cestou. Jenom vy můžete rozhodnout, protože máte na rozdíl od nás odstup. Na vás je říct: Tento obraz je nejlepší, tento je druhý nejlepší, tento bronzový, a tak dál.“

Všichni tři se zasmáli.

„Takže my jsme pro vás toliko cosi jako sportovní sudí. Ani vám nemůžeme poradit, ani upozornit na pomýlenou cestičku. Stačí nám, abychom uměli dobře běhat a foukat do takové té kovové věcičky, které se říká, tuším, písťalka. Ach bože, čeho jsem se to na stará kolena dočkal?! A ještě k tomu od tebe, Elo,“ dodal se smíchem. „Ale i tak si myslím, že je to tvůj nejlepší obraz. Alespoň z těch, co jsem viděl.“

„To není mnou, ale modelem, který mi stál,“ skromně poznamenala Ela.

Starý muž přešel obdivně pohledem Lilianu od hlavy až k patám. „V tom máš naprostou pravdu. Krásnější slečnu jsem ještě nikdy v životě neviděl. A to mám za sebou dost

dlouhý život a díky své profesi jsem viděl i hodně krásných žen.“

Lilianiny oči náhle potemněly. Opět jí probleskla vzpomínka na onu hrůznou chebskou noc. Asi se jí nikdy nezbaví. A kvůli této vzpomínce má vždycky pocit, že všechny mužské chvalozpěvy na její krásu, a že jich je spousta, jsou jen průhlednou snahou, jak ji vlákat do postele. V tomto případě její vnitřní reakce byla o to trapnější, že kritik byl už opravdu starý muž. Ale i tak na ní mohl oči nechat...

Na Lilianu už toho bylo trochu dost a řekla si, že je nechá o samotě.

Avšak Krist její úmysl vycítil a chytil ji za paži. „A co jinak, jak jste na tom teď s vošinktonama?“ zeptal se jí s šibalskými jiskřičkami v očích.

Do Liliány jako když udeří blesk. Proboha, on si to ještě po tak dlouhé době, po pěti letech, pamatuje. Oči jí těkaly po celé místnosti jako tenkrát. Jenomže dneska z jiného důvodu – z rozpaků a studu. „Musím se vám omluvit, já jsem tenkrát byla naprosté tele a navíc jsem se tady cítila nesvá a chtěla jsem to zakrýt tím nejhorším možným způsobem. Ale dala jsem na vaše upozornění.“ Odvážně mu pohlédla do očí. „Do toho chléva jsem se už nevrátila. Díky tady Ele.“

„To je jenom dobře, jenom dobře,“ poznamenal starý pán a druhou rukou ji pohladil po předloktí. Pak ji pustil.

Liliana vycouvala a nechala ty dva o samotě. Uf, pomyslela si v duchu, ještě že to dopadlo takhle. Ještě že je starý pán tak šarmantní.

Liliana se pak věnovala ostatním hostům, občas šla někomu otevřít, občas si promluvila s někým se známých či přátel. Konec konců, patřila už tak trochu do branže.

V jednu chvíli se v koutě opřela o zeď a sledovala Elu. Říkal, že „Zrození jara“ je Elin nejlepší obraz. Ale to asi neviděl ty poslední, co namalovala zhruba během posled-

ního roku. Je v nich něco jakoby z jiného světa, z jiné dimenze. Okamžitě člověka uchvátí a odvedou jinam. Hodně jiné obrazy, produchovnělé. I Ela se změnila, uvědomila si najednou Lili. Jako by také nějak zduchovněla a zkrásněla. Stala se i fyzicky jemnější a... průsvitnější. A zhubla. Ale to bude asi tím, že tak moc pracovala poslední dobou. Cože jí to vlastně odpověděla, když jí Lili líčila svoje dojmy a pocity z jejích posledních obrazů? „Zcela dole se nachází něco jako pásmo naprosto neobvyklého, pásmo čistého děsu. A v tomto stěží patrném pásmu možná sídlí to, čemu se říká posvátné.“ Zvláštní, že jí to řekla zrovna Ela. Od ní by taková slova nečekala. Moc se k ní nehodila. Ale měla pravdu, nějakou souvislost s jejími posledními obrazy to nepochybně má. Liliana si pomyslela, co asi o tomto zatím posledním Elinině tvůrčím období bude asi říkat staříčký kritik...

Z ničeho nic se ve vedlejší místnosti ozvalo hlasité třísknutí dveří a Liliana zaslechla nezaměnitelný hlas. Ela si toho všimla také, jejich pohledy se setkaly, usmály se na sebe a obě rychle pospíšily do vedlejší místnosti.

Když do ní vstoupily, spatřily tam stát Fraňa. Za ním stál jeho obvyklý stín a ještě jeden muž, kterého ani Ela, ani Liliana neznaly.

„Tady ji máme, naši nachovou růžičku, rozkošnou královničku!“ A zamířil k Ele a políbil ji na obě líce.

Liliana stála zatím vedle a čekala, než se Fraňo vydovádí. Z ničeho nic si uvědomila, že už asi rok Fraňo neoslovuje Elu jako „princezničku“, jak to dělal dříve, ale jako „královničku“. Mělo to snad nějakou souvislost s vnitřní proměnou Ely, jež se zračila i v jejích obrazech? Anebo to byla jenom pouhá náhoda? Přinutila se vytrhnout ze svých myšlenek, aby mohla naslouchat typickým Fraňovým výlevům. Bylo to pokaždé vlastně něco mezi hereckou etudou a tvrdým byznysem, podané v okouzlujícím hávu. Ale pokaždé osvěžující.

„... a tak mu povídám nechceš, nemusíš. Vím o někom, kdo tento fantastický obraz od Ely okamžitě koupí. A nejen tento, skoupí je všechny a pak je bude prodávat po celé Evropě, co po celé Evropě, po celém světě. A až se příště poletí na Měsíc či Mars, nebudou se tam nechávat žádné přiblblé vlaječky, ale Eliny obrazy. Nevěřicně na mě koukal, tak mu ještě povídám. Nevěříte, tak se podívejte na oficiální internetové stránky NASA, je to tam! A vy vůbec nevíte, že pro Elu už jsou rezervována dvě místa na stěnách Guggenheimova muzea? Dávno by tam už její dvě plátna visela, ale kurátoři sbírky se nedokážou dohodnout, která by to měla být. Protože všechna, že ty naše vinohradská růžičko, jsou naprosto úžasnáá, co úžasnáá, famozníí, fantastickáá! Ten kořen na mě chvíli zíral a pak sáhl do náprsní kapsy, vytáhl šekovou bichli, a začal vypisovat částku. A já mu ještě povídám, protože mě načuřil, že to bude ještě o dvacet litrů víc, kvůli tomu, že jsem ho musel upozornit, jaký skvost si za tak málo chechtáků kupuje. Maník chvíli koulel očima, pak vypsal částku o dvacet větší, a bylo to. Ani necekl.“ Fraňo vydechl, zatímco Ela se zakuckávala smíchy. Fraňo se obrátil k Lilianě. „Jak se máš ty, růže jerišská, ó krásná přítelkyně moje. Mám pro tebe pár kšeftů, ale o tom až později.“ I Lilianu políbil na obě líce a ještě ji pohladil po rameni. Od něj, jako od jediného, to dokázala snést.

Ela se už dosmála. „Vlastně nevím, jestli bych se na tebe měla zlobit, nebo ti poděkovat, Fraňo. Na jedné straně je to spousta peněz, které se mi budou zanedlouho hodně hodit, na druhé straně to byl určitě nějaký tupý snob, který nemá o kumštu a malování vůbec ani páru. Kdybys mu nenalhal všechny ty lži, určitě by to nekoupil!“

„Ale všechno to nebyly lži, co mu Fraňo říkal,“ ozval se zvučný hluboký hlas.

Ela s Lilianou vzhlédly. Hlas patřil onomu druhému muži, jenž přišel s Franěm. Teď už tady vlastně stáli jenom

ve čtyřech, protože Fraňův stín dávno odkvačil k jednomu ze stolů, aby se tam mohl věnovat svému oblíbenému pití.

Muž byl vysoký a štíhlý, mohlo mu být kolem čtyřiceti či lehce přes čtyřicet. Nakrátko ostříhané hnědé vlasy mu na skráních už začínaly jemně prokvétat. Husté obočí a temné hnědé hluboké oči, jemný rovný nos. Plné rty lehce stisknuté k sobě, dalo se z nich uhodnout, že si dovedou užívat života, avšak nejsou nakloněny tomu, čemu se říká požívačnost. Jejich stisk zároveň vyjevoval silnou vůli. Obrysy mužova obličejce byly ostře řezané, výrazná brada hovořila o pevném charakteru. Vypadal trošku tajemně a záhadně, a velmi dobře věděl o tom, že tak vypadá. Byl to typ muže, který je jako dobré a kvalitní víno, vypadá nejlépe ve zralém věku.

Lilianě při pohledu na neznámého muže problesklo hlavou, že staří Řekové vlastně neudávali u mužů datum narození a smrti, ale jejich „akmé“. Říkávali, že akmé tohoto muže spadalo do toho a toho roku té a té olympiády. A akmé znamenalo vrchol fyzických, psychických, duševních a volních sil u muže braných jako celek. A byla to právě čtyřicítka. Tipla by si, že muž stojící před nimi tuto představu přesně splňuje. Zároveň by si tipla, že tohoto muže už musela někde potkat nebo spatřit.

„Elo, Boris Tichomirov. Borisi, Ela.“ Když si vzájemně podali ruce, představil Fraňo Lilianu. „Borisi, to je Lili, je to... vlastně je to svým způsobem Elina dcera.“

„Velice mě těší, Boris Tichomirov.“ Podal jí ruku a pevně stiskl. V jeho stisku nebylo nic křečovitého, vyzařoval z něj klid.

Když se jejich dlaně pouštěly, jemně jí přejel svými prsty přes konečky jejích. Bylo to tak neznatelné, že se jí to možná jenom zdálo, vlastně si tím ani nemohla být zcela jistá. Možná se to vůbec nestalo, možná se jenom zatetelil vzduch v místnosti, možná mezi jejich prsty došlo k maličkému elektrickému výboji, možná to udělal jen mimoděk.

Ale výsledkem bylo, že jejím tělem proběhla vlna slastného a mrazivého zachvění. Ať už to bylo tak či onak, způsobilo to Lilianě malý šok. Něco takového se jí ještě v životě nestalo. Od určitého okamžiku byly její dotyky s muži spjaty s pocitem když ne přímo lepkavého hnusu, tak alespoň s pocitem odpuzování. V tomto případě to bylo úplně jiné. Nové, proto ji to znepokojilo. Stále plná podivného žáru z jejich letmého dotyku, mimoděk poodstoupila co nejdál od něj.

„Boris je docela známý a úspěšný obchodník s uměním,“ informoval Elu a Lilianu Fraňo.

„Opravdu nelhal, aspoň pokud jde o Evropu a možná i něco navíc. Ale omlouvám se, na Měsíci ani na Marsu zatím žádnými konexemi posloužit nemohu,“ a usmál se. Liliana si všimla, že se mu při smíchu udělaly dolíčky. V tom okamžiku jako kdyby v něm problesklo něco chlapeckého a rozpustilého, na rozdíl od ovzduší tajemství, jež kolem sebe šířil. „Fraňo mi ukázal několik vašich obrazů a katalogů z výstav, a musím říct, že se mi to velice zamlouvá. Chtěl bych vám něco navrhnout, pokud s tím budete souhlasit,“ promlouval Boris k Ele a díval se jí přímo do očí.

Liliana se rozhodla, že je opustí. Sice už jenom z profesionálního hlediska by ji jejich jednání zajímalo, ale jejich vzájemný dotyk a to, co v ní vyvolal, ji natolik vyvedlo z konceptu, že cítila, že bude mnohem lepší, když se někam ztratí, aby se uklidnila. „Omlouvám se vám, ale podívám se, jestli ostatním hostům něco nechybí. Slíbila jsem ti to přece, že se o ně budu dneska starat,“ pronesla k Ele Liliana a odkráčela do vedlejší místnosti.

Aby se uklidnila, nalila si trochu kávy. Ihned se zhluboka napila. Zjistila přitom, že se jí chvějí ruce. Překvapilo ji to, protože se jí to nestávalo. Čím to může proboha být? Úplně ztuhla. Co teď má dělat? Stačil jeden jediný dotyk, mimo rámec těch, které měla s muži nacvičeny, a ona téměř zapomene dýchat.

Měla pocit, že se zhroutí. Ne přímo na podlahu nebo tak nějak. Ale uvnitř se celá zhroutila. Soustředila se na svoje srdce a plíce. Měla to už z jistých situací nacvičené, ale takto s ní ještě žádný muž nedokázal zamávat. Opatrně nabírala vzduch do plic a zvolna jej zase vypouštěla ven, po chvíli cítila, jak se jí zpomaluje i bušení v hrudi.

Znovu se vrátila k tomu, co se jí přihodilo. Za svůj život se potkala s mnoha muži, ale u žádného z nich se nesešla s tak silnou fyzickou reakcí. Napadlo ji, že je to třeba jenom tím, že neočekávala, že se jí dotkne. Ani nečekala planoucí a zároveň mrazivý žár, který se jí pak zmocnil. U ostatních mužů by byl výsledkem jenom pocit hnusu... Co se to s ní stalo?

„Lili?“ ozvalo se znenadání za ní. Liliana se lekla, trhla sebou a šálek s kávou spadl z podšálku na zem a s tupým křupnutím se rozbil. Naštěstí v něm už nebyla téměř žádná káva. Liliana se otočila a za ní stála její skoro sestra Bětka, se kterou navštěvovala jazykovou školu.

„Promiň, nechtěla jsem tě vylekat,“ omlouvala se Bětka. Obě se sklony, posbíraly střepy a několika ubrousky vysály těch pár skvrn od kávy, jež se objevily na koberci.

„Vypadá to, že budu mít se svým pozváním štěstí. Ale stejně by mě zajímalo, na cos zrovna myslela, když ses tak lekla. Jako kdybychom tě přistihli při *zakázaných* myšlenkách!“ ozval se nad oběma skloněnými dívkami samolibý hlas. Liliana zvedla hlavu. Nad nimi stál mladík asi jejich věku, oblečený ve vyzývavě červeném saku, kožených kalhotách, na nohou měl martensky. Celé to budilo dojem křečovitě snahy po originalitě. Liliana se narovнала.

„Chtěla jsem vás představit,“ ozvala se ještě z podlahy Bětka. „To je Miřa, to je Lili.“ Miřa k ní natáhl ruku, ale Liliana svoji nechala dole. Jistých dotyků už měla dneska až nad hlavu. „Miřa studuje akádu,“ doplnila Bětka a konečně se narovнала.

Míťa ji chtivě sjížděl očima od hlavy až patám. Přesně ten druh pohledů, kterým se kvůli svému zjevu nemohla vyhnout, ale ze kterých se jí pravidelně zvedal žaludek a naskakovala husí kůže.

„Viš, pořádně s kolegy večírek, a chtěl jsem tě tam pozvat,“ pokračoval ten panák. „Myslím, že bude hodně ujetej, a tak jsme si řekli, že by bylo dobrý, kdyby tam bylo co nejvíc krásnejch holek. A jak tě tak sleduju, určitě bys byla nejhezčí ze všech. Bude to v...“

„Díky, ale já... já mám, musím něco udělat. Mám hodně práce...“ vykoktala ze sebe Liliana. Při tom cítila jak rudne, ne rozpaky, ale vztekem nad Míťovým samolibým rentgenujícím pohledem. Nicméně Míťa i Bětka, o které si Liliana myslela, že ji zná, si nach v její tváři vyložili naprosto jiným způsobem.

„Určitě na ten večírek nechceš jít?“ zeptala se ještě jednou Běta a už se vůbec nepokoušela ve své tváři skrýt výraz soucitu.

„Ne, ale v každém případě děkuju za pozvání.“ Liliana se podívala stranou a pokoušela se předstírat, že si toho pohledu nevšimla. „Však viš, že se ve společnosti cítím nesvá.“

„Ale mohla by ses to už konečně naučit. Jestli se to nenaučíš teď, pak skončíš úplně sama. Liliano, vždyť je to pravděpodobně nejkrásnější doba našeho života. A ty ji trávíš tím, že se učíš malovat nebo děláš tu svoji voskovou batiku.“

„Přijď, a já tě naučím malovat. Anebo bych tě mohl občas propašovat k nám na akádu. Anebo i jinam,“ kasal se Míťa a rádoby vtipně na ni mrkl.

To poslední už bylo na kopanec do rozkroku. A pokud jde o učení, myslím, chlapečku, že mám mnohem lepší učitelku, než jsou všichni tvoji dohromady, zuřila v duchu Liliana. Ale i přes jeho neomalené provokace si tvrdošijně držela úsměv na tváři. „Nejsem prostě stejná jako vy, to je všechno. To přece neznamená, že se cítím nešťastně.“

„Dobře, ale jsi přece sama?“

Dlouho už se na uzdě neudrží. Její úsměv pomalu vybledával, stejně jako její sebekontrola. „Ano. To jsem. Ale to přece nemusí být navždycky. A nemusí to ani být nic hrozného.“

„Tím bych si tak jistá nebyla.“

Oba se s ní rozloučili a otočili se pryč. Když odcházeli, Liliana slyšela, jak Míťa něco krátce řekl a pak se začal smát. Liliana nepochybovala o tom, komu to patřilo.

Do očí jí vstoupily slzy a v hrdle se jí udělal knedlík. Ona za to přece nemůže, že se jí hnusí nebo z nich má strach. Může za to její matka. Ale ne tím, že ji zrodila. Ale tím, že ji zradila, že ji jednoho dne prodala a pak...

Znovu v ní ožily ty děsivé události a celá rozrušená zamířila do jednoho z pokojů, v němž dneska neprobíhala oslava.

Bylo to její nejoblíbenější místo v bytě, protože na něm svým způsobem teprve začal před pěti lety její skutečně nový život. Nebylo to ani v Cadillacu během rozhovoru s Elou, ani první dny, když se k ní a jejím dcerám nastěhovala. Tím místem byla zeď pokoje, na níž visel jeden obraz.

Během sezení modelem k obrazu, bylo to právě „Zrození jara“, začal její vnitřní přerod. Ela před ní otevřela zcela jiné světy, naučila ji novým věcem, ukázala jí, jak být svobodnou vůči sobě samotné. Obraz nezpodobňoval jen zrození jara, ale pro Lili byl znamením zrození jí samotné – jako nové, lepší bytosti.

Napadlo ji, čím by teď bez Ely asi byla, ale rychle tuto myšlenku zaplašila. Možná má Bětka pravdu, že není dobré, když člověk zůstává sám. Rozhodla se, že se vrátí do víru večírku a vyšla ven z pokoje. Cestou se zastavila u okna a zamyšleně vyhlédla ven. Svítíl měsíc a vinohradské střechy zaléval bělobou, vypadaly jako zasněžené. Tehdy také svítíl měsíc...

Najednou si připadala slabá a do očí jí znovu vstoupily slzy. Vší silou a vůlí se je snažila potlačit. Nechtěla plakat, protože věděla, že si tím vůbec nijak nepomůže. Po oné chebské noci pochopila, že se k pláči uchylují jenom slaboši. Bude bojovat. Nikdy to nevzdá. Bude bojovat, ne s budoucností či přítomností, ale bude se muset vypořádat s minulostí. S něčím, co už vlastně není, ale přece jenom je. S bolestí, jež jí uvnitř drásala právě *ted'.*

Boris rychle probral s Elou základní obrysy svého návrhu a pak se shodli na tom, že oslava jejich narozenin určitě není nejpráhodnějším místem a dobou pro obchodní jednání. Ještě se sejdou a domluví se detailně. Co bylo důležité, bylo, že se jí jeho nápad zamlouval. Čili pro dnešek mohl být spokojený.

A teď k tomu, co ho zajímalo neméně. Kampak zmizela Liliana? A pročpak asi tak rychle? Když si podali ruku, pohladil ji téměř neznatelně po konečcích prstů. A velmi dobře ucítil její reakci, to, jak se zachvěla. Na takovéto věci měl čich. Zabrála nám, holčička, řekl si v duchu. Pro začátek to byl excelentní výkon. Zblízka byla ještě krásnější. Všechno na ní bylo jemné a křehké. Barva jejích zelených očí. Rytmus a zvuk jejího dechu. Způsob, jak chodila...

Všiml si jí už před nějakou dobou na jedné vernisáži. Pak ji potkal při obdobných příležitostech ještě několikrát. Byl z ní naprosto vyvedený z míry, když ji poprvé spatřil. Hned na první pohled si jí zcela přesně zapamatoval. Byla nádherná. Vysoká, s jemnou kůží, chodila jak baletka z nějakého moskevského divadla. Snažila se chovat sebevědomě, a musel přiznat, že jí ta hra docela šla, ale uvnitř se skrývalo něco jiného. I na takovéto věci měl Boris čich. Pokusil se s ní navázat kontakt, ale bezúspěšně. Když jí chvíli sledoval,

zjistil, že o muže nejeví vůbec žádný zájem. Jediný, s kým se bavila, byl Fraňo. Tohoto faktu Boris využil, protože Fraňa znal. Udělali spolu už několik kšeftů.

Informoval se na ni u něj. A Fraňo mu ochotně vyklopil všechno, co o ní věděl. Jak by také ne, když ji považoval za svůj objev. Jak ji našel vlastně na ulici. Jak ji opatřil první práci u fotografů. Jak jí zařídil, aby stávala modelem na akademii a umprumce. První kšefty jako modelka. Se smíchem mu vyprávěl, že ji před focením museli vždycky nalíčit, protože ona to neuměla. Chodila prý v civilu ne skutečně zmalovaná, a když focení skončilo, opět se zmalovala tak, že si z ní potají všichni dělali legraci. Vypadala prý jako typická nalíčená šlapka. Vyzradil Borisovi i to, že zřejmě žila, kde se zrovna dalo, protože jediný kontakt na ni byl do nějakého holešovického pajzlu. Když Fraňo řekl pajzl, ohrnul nos. Boris se musel v duchu usmát, když si na to vzpomenu. Proboha, co ten může vědět o pajzlech. O skutečných pajzlech!

Pak ji Fraňo seznámil s Elou a ta se jí ujala. A vytvořila prý z ní téměř úplně novou bytost. Soběstačnou a emancipovanou. Vzala si ji za svoji třetí dceru.

Přesto je v Lili nějaké tajemství, něco, co jí brání stýkat se s muži. Ale proč, z jakého důvodu? To prý nikdo neví. Ani Fraňo, ani Ela. Lili to nikomu neprozradila. Ani se moc neví, odkud se tady vzala, jestli má nebo nemá rodiče.

No nic. Háček byl nahozen a zdá se, že úspěšně. Ale bude muset postupovat opatrně, obratně. Nic neuspěchat. Protože uvnitř je křehká a jemná jako srnka...

Liliana se odhodlaně nadechla a chystala se vrátit do společnosti. Avšak z ničeho nic ucítila na zádech něčí pohled. Opět jeden z těch, jak říkala, svlíkacích pohledů? Ale

něco v ní říkalo, že je to tentokrát jinak. Už už se chtěla otočit, když v tom na své tváři ucítila závan jeho dechu. Se stoprocentní jistotou věděla, čím je to dech. Pootočila hlavu a zjistila, že se dívá přímo do hlubokých hnědých očí. Hleděly na ni naléhavě, jako kdyby o ni měly starost. Tak, jak se na ni kdysi dávno v jednom temném zaplivaném holešovickém baru dívaly jiné oči. A i dneska měla pocit, že ji i tyto oči nějakým způsobem velmi dobře znají. A že ona je zná taky.

Někde už ho viděla, ale kde?

„Nemáte ráda společnost?“ pronesl svým hlubokým hlasem.

„Ne, to ne... ale,“ stěží ze sebe vykoktala.

„Ale?“ promluvil s úsměvem. Jeho pohled ji propaloval tak, že měla pocit, že musí určitě vědět, o čem teď zrovna přemýšlela. „Ptám se jenom proto, že jsem vás už několikrát potkal na různých vernisážích. A vždycky jste si rychle výstavu prohlédla a pak v mžiku zmizela. Jako pára nad hrncem. Ne, promiňte. Spíše jako víla za svítání...“

Aha, proto jí něco uvnitř říkalo, že jej už někde viděla. Pomalu se začínala rozpomínat. Několikrát se už na různých vernisážích k ní pokusil přitočit a navázat s ní hovor. Ale doposud tomu nepřikládala žádný význam. Takových mužů bylo víc a ona už dávno pochopila, že důležité bylo vůbec na jejich pokusy nereagovat. Jak se praví v jedné pohádce, podej prstíček a... A najednou teď, po všech těch úspěšně odmítnutých a odražených pokusech, stojí zrovna před ním a nedokáže odtrhnout zrak od jeho hnědých očí. Jako nějaká hloupá husička. Nedokáže ze sebe vykoktat žádnou uspokojivou odpověď.

Stočila svůj pohled stranou a nadechla se k odpovědi. „Já, já mám moc práce.“ Panebože, to si opravdu nedokáže vymyslet nic kloudnějšího? Měla už přece vypracovanou řadu metod, jak vtíravce odmítat. Od nejjednodušší, která

spočívala v tom, že na otázky či pokusy o navázání hovoru vůbec nijak nereagovala a jenom jim upřeně hleděla do očí, dokud muži po minutě mlčenlivého rentgenování jejím pohledem znejistěli a většinou vyklidili pole, až po metodu, jež ji naučila Ela a kterou nazývala „mistr podezření“. Fungovala tak, že na obvyklé pozvání na skleničku, kávu či do kina, se odpovédělo protiotázkou „A pročpak?“. Což většinou také postačilo, protože málokterý muž měl tolik duchapřítomnosti, aby si rychle vymyslel nějaký rádoby vtipný důvod či alespoň upřímně přiznal, že z toho důvodu, že se mu líbí. Tato metoda fungovala tak dokonale, že dotyčný většinou stáhl ocas mezi nohy a pakoval se. Pokusit se okamžitě lovit někde jinde, jak si několikrát Liliana všimla. Zřejmě proto, aby si co nejdřív napravil pošramocenou reputaci.

„Dívat se na měsíc znamená pracovat?“ Neodpustil si Boris rýpnutí. Zřejmě vyslechl kousek konverzace s Mítou a postřehl její kvapný ústup.

Liliana se rozhodla použít druhou metodu. „A proč vás to tolik zajímá?“

„Protože mě zajímáte vy!“ pronesl pevným hlasem a nebojácně se jí díval přímo do očí.

„Já?“ zeptala se. Měla pocit, že z jejího hlasu musela být slyšet panika. Takže poprvé její metoda nevyšla.

Nelekl se a odpovéděl přímo. „Ano. Vy.“ Jeho oči sklouzly o trochu níž a ona sledovala směr jejich pohledu. Zjistila, že se jí dívá na konečky prstů, které se okamžitě po jeho odpovědi do sebe nervózně zaklesly. A najednou pochopila, že ten krátký dotyk prstů, který mezi nimi proběhl během jejich seznamování, nebyl vůbec náhodný. Nemluvě o tom, že se skutečně odehrál, že to nebyl žádný její sen či náhodný závan vzduchu v místnosti.

Liliana cítila, jak ji začíná polévat červeň. Ještě několik okamžiků a naprosto dokonale se ztrapní.

Naklonil se k ní a znovu přešel konečky prstů přes její. „Ještě nikdy jsem neviděl tak krásnou ženu, jež by se zároveň dokázala tak krásně červenat,“ pronesl šeptem Boris.

Liliana úplně ztuhla. Ne z toho důvodu, že se odvážil říct to, co řekl. Ani ne z toho důvodu, že se jí znovu dotknul a tím jí dal jasně najevo, že poprvé to nebyla náhoda. Ale proto, že jí znovu projela vlna žhavého vzrušení, kterou v ní jeho dotyk vyvolal. A zejména z toho důvodu, že se jí to líbilo! Srdce se jí zastavilo a měla pocit, že zapomněla dýchat. Svět se zastavil.

Boris ještě chvíli setrval nakloněný směrem k ní tak, že cítila jeho teplý dech na svých ústech. Jako kdyby tušil i to, že teď by měl dýchat i za ni.

Pak se od ní odtáhnul, narovnal a podíval se jí znovu do očí. Neřekl ani slovo, jenom v jeho pohledu byly vidět rozmarné a úsměvné jiskřičky. Pak se s těmi svými dolíčky usmál, otočil se a odkrácel. Přímo ke dveřím pokoje a ven. Už se neohlédl.

Liliana si připadala z ničeho nic naprosto vyčerpaná. Jako kdyby stála půl dne modelem na akademii a potom ještě druhou půlku dne absolvovala focení pro nějaký časopis. Roztřásly se jí nohy, nádvkem k rukám, jež se třásly už hodnou chvíli. Co se to s ní vlastně stalo? A se světem? Copak se zbláznila? Nebo se jí to snad všechno zdá?

Ne. Byla to skutečnost. Fajn.

A pak jí to došlo. Ten muž s ní flirtoval!

A jí to vůbec nevadilo, jí se to *líbilo!*

Kapitola třetí

Ode dne oslavy Eliných narozenin se Boris Tichomirov stal téměř každodenním návštěvníkem jejich bytu.

Boris s Elou projednávali podrobnosti prodeje jejich obrazů a postupem doby se zdálo, že jsou oba dva spokojení. Veškeré schůzky se po čase začaly spíše podobat posezení tří přátel u čaje či kávy. Všichni si už tykali a mnohokrát odbočili od obchodních témat a probírali, co je zrovna napadlo.

Ano, schůzky ve třech, protože Liliana se jich několikrát zúčastnila také. Ne, že by po tom nějak zvlášť toužila, ale Ela ji o to požádala. Řekla jí, že kdyby se s ní něco stalo, aby o podrobnostech v rodině alespoň někdo něco věděl. A navíc, prý by se jí to samotné mohlo někdy v budoucnosti hodit. Nemůže se přece až do konce života živit jako modelka, musí myslet i na zadní kolečka. A když se už výtvarnému umění začala věnovat, měla by věc časem dotáhnout do konce...

Boris se od setkání s Lilianou na oslavě narozenin choval jako vyměněný. Už se ani jednou nepokusil k ní nějak víc přiblížit, ani s ní flirtovat. Choval se k ní spíše jako chápající otec. A když něčemu v obchodních jednáních s Elou neporozuměla, snažil se jí to co nejjasněji vysvětlit. Nesmírně jej také překvapilo, když se od Ely dozvěděl, že se Liliana sama věnuje malování.

Ozval se zvonek od domovních dveří. Liliana byla sama doma a seděla zrovna ve svém pokoji a pracovala. Chvilíčku

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.